

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛΙ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΒΛΕΠΕ κανείς από το παράθυρο, πώς απ' το όλοιο στεκόντουσαν ο Ρουλταμπλι κι' ο Κουριάν, καμιά πενήνταριά μου Ξηρος που σερόντουσαν στο χώμα και που έβλεπαν σε δύο άλλους που μόνο τα κεφάλια τους έβγαιναν. Πέρα απ' το ύψωμα, φανόταν το ίστιοφόρο που γλιστρούσε ανάλαφρα πάνω στο νερό. Έξαφνα, στάθηκε, κατέβασε μια βάρκα και τέσσερες άντρες μπήκαν σ' αυτή... Έπειτα μια γυναίκα κατέβηκε τη σκάλα του κότρου και πήδησε στη βάρκα...

Ήταν η Νατάσα...
Ο Κουριάν δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να την αναγνωρίσει.

— Α! αγαπητέ μου κύριε Ρουλταμπλι! είτε ειρηνικά. Κιτάχτε λοιπόν την αβμάλωτο!... Κιτάχτε πώς την έχουν δεμένη!... Τα δεσμά της χωρίς άλλο θα την κάνουν να ύπνωση!... Πώς μπορούν και συμπεριφέρονται έτσι βάνασα σε μια κόρη της αριστοκρατίας; Αίτιοι οι έπαναστάται είναι πραγματικά κτήνη!...

Η αλήθεια ήταν ότι η Νατάσα είχε κατέβει μ' όλη την ελευθερία της στη βάρκα κι' είχε καθίσει στο τιμόνι της, ενώ οι σύντροφοί της κοπιούσαν...

Έπειτ' από λίγα λεπτά, η βάρκα είχε φτάσει στην αμμουδιά... Τότε τρέξι απ' τους έπαναστάτες πήδησαν στην Ξηρά κι, δίνοντας το χέρι τους στη Νατάσα, την βοήθησαν να βγεί κι' αυτή στην Ξηρά. Κατόπιν, ο μικρός θυλιος άρχισε να προχωρή πάνω στην άμμο...

Έντοιαμεταξύ, οι μουξέκο που ήταν απόλυτα αστυνομικοί, είχαν πέσει μπροστά απάνω στο μικρό ύψωμα, έτοιμοι να δρομήσουν και να τους συλλάβουν, μόλις θα λάβαιναν σχετική διαταγή.

Πώς απ' το παράθυρο, ο Κουριάν δεν μπόρεσε να συζητήσει μια κίνηση χαράς. Είχε αναγνωρίσει μερικά πρόσωπα απ' τον θυλιο των έπαναστατών και ψιθύρισε:

— Ε!... Ε!... Νά κι' ο περίφημος Πριμκόφ!... Βλέπω πώς η πληροφορία του Γκουινόφρεν ήταν άκριβέστατη!... Τι έπιτυχία!...

Κι' από τη στιγμή εκείνη, κράτησε τη δύναμή του, άνοιχονώντας να δει τι θα συνέβαινε...

Ο θυλιος των έπαναστατών που ακολουθούσε την ελεύθερη Νατάσα, στάθηκε Έξαφνα κι' άρχισε να κουνεινιάζει μαζί της... Τώρα οι αστυνομικοί σερόντουσαν διαρκώς προς το μέρος τους... Σε λίγο θα τους περιζώνωναν απ' όλες τις μεριές και θα τους συνέλαμθαναν...

Έξαφνα ένας πυροβολισμός ακούστηκε μέσα στο βράδυ που είχε άρχισει να πέφτει πειλά...

Αμέσως οι έπαναστάται άρχισαν να τρέχουν με όλη τους τη δύναμη προς την παραλία, ενώ απ' όλες τις μεριές έτρεχαν οι αστυνομικοί έναντιόν τους, φωνάζοντας κι' ουρλιάζοντας...

Έβλεπε κανείς, μέσα σ' αυτή τη φασαρία, τη Νατάσα, την οποία βοήθησε ο ίδιος ο Πριμκόφ, να μη δέχεται τη βοήθειά του, αν και αυτός δεν ήθελε να την εγκαταλείψει...

Στο τέλος κατόρθωσε να του ξεφύγει και, βλέποντας πώς οι αστυνομικοί θα τη συνέλαμθαναν, στάθηκε και τους περίμενε στοικά με τα χέρια σταυρωμένα...

Έντοιαμεταξύ, οι τρέξι άλλα σύντροφοί της, είχαν κατορθώσει να φτάσουν στην παραλία και να μπουν στην βάρκα τους, άρχισαν τότε να κωπηλατούν με όλη τη δύναμή τους, ενώ οι άνθρωποι του Κουριάν, μπαίνοντας ως το στήθος μέσα στο νερό, άδειάζαν τα περιστροφά τους έναντιόν τους...

Αυτοί όμως, από φόβο ίσως μήπως τραυματίσουν τη Νατάσα, δεν άπαντούσαν καθόλου στους πυροβολισμούς τους... Όταν ξεφασαν στο

κότρου, το βρήκαν έτοιμο να ξεκινήσει... Ανέβηκαν πάνω κι' άπασος το πλοίο ξεκίνησε προς το μυστήριο των φόνων της Φινλανδίας, υφρονώντας τολημέρα στην πύξη του την κόκκινη σημαία της ελευστασεως...

Η μόνη που είχαν κατορθώσει να συλλάβουν οι αστυνομικοί ήταν η Νατάσα...

Τώρα, μέσα στην αίθουσα του πανδοχείου, είχαν συγκεντρωθεί οι αστυνομικοί, τρέποντας την όρηγ του Κουριάν... Τότε ο άρχηγός της Αστυνομίας, αφήνοντας την όρηγ του να ξεσπάσει, άρχισε να τους φέρεται σάν να ήταν τα χειρότερα κτήνη. Η σύλληψη της Νατάσας μόνο δεν μπορούσε να τον καθησυχάσει. Είχε έλπισει να συλλάβη όλους τους έπαναστάτες και, βλέποντας που η έλπιση του διαφείσταν, είχε χάσει όλη του την ψυχραιμία. Αν είχε έμεσασίγιο στα χέρια του, θ' άνακουφιζόταν με μεγαλείτερη ευκολία.

Η Νατάσα, όρθια σε μια γωνιά, με το πρόσωπο έξαμειντα γλήνιο, παρακολούθουσε αυτή την αλλόκοτη σκηνη του ξεσπάματος της όρηγς του άρχηγού της Αστυνομίας. Ο Ρουλταμπλι, όρθος σε μια άλλη γωνιά, είχε τα μάτια του καρφωμένα στη Νατάσα, η οποία δεν φανόταν ν' αντιλαμβάνεται την παρουσία του...

Α! αυτό το πρόσωπο της νέας κόρης που ήταν κλειστό για όλους!... Και γι' αυτόν ακόμα τον Ρουλταμπλι που νόμιζε πως μπορούσε και διάβαζε εύκολα σ' τις ψυχογονιές των ανθρώπων!...

Για μια στιγμή, η Νατάσα γύρισε λίγο το κεφάλι της προς το μέρος του νεώτερου... Ο Ρουλταμπλι την κάρφωσε τότε με τα μάτια του βλεμματά του που έλεγαν: «Δέν εν' αλήθεια, Νατάσα, αν δέν είσαι συνένοχος των δολοφόνων του πατέρα σου; Δέν εν είνε ελλήθεια, Νατάσα, ότι δέν έχυσες εσάτη δηλητήριο μέσα στο ποτήρι του πατέρα σου και της μητρονιάς σου;»

Μά η Νατάσα γύρισε άμέσως άλλοτο βλέμμα της, χωρίς να συναντήσει το βλέμμα του νεώτερου... Α! αυτή η μυστηριώδης και ψυχρή μάσκα, αυτό το στόμα που είχε, εκείνη τη στιγμή, ένα τόσο μεγάλο αλλόκοτο μικρό και προκλητικό, ένα χαμόγελο που φανόταν σάν να λέη στο νεώτερο: «Αν δέν έχουσα εγώ το δηλητήριο, έχουσε εσά!...»

Τέλος, η όρηγ του Κουριάν ξεσπάσε κι' έγεννε στους ανθρώπους του. Όλοι άμέσως βγήκαν έξω, περίτρομοι και σιωπηλοί. Δύο μόνο έμειναν μέσα για να φυλάξουν τη Νατάσα. Σε λίγο άκούστηκε ο θόσος ενός άμαξιού που σταμάτησε έξω απ' το πανδοχείο και που ήταν χωρίς άλλο προορισμένο για να μεταφέρει τη νέα κόρη στα φιλιάδες Πέτρου και Παύλου.

Τέλος, ο άρχηγός της Αστυνομίας έγεννε στους δύο ανθρώπους του που είχαν μείνει μέσα κι' άμέσως αιτώ άπλωσαν τα βάνασα

χέρια τους στους λεπτούς καρπούς της νέας κόρης. Την έστρωσαν έπι κτηνωδώς και χτυπώντας την στους τοίχους, ξεθιμαίνοντας έτσι σ' αυτή την όρηγ τον για τις έλπιες της του προδοταμένου τους.

Έπειτ' από λίγες στιγμές το έμαξι ξεκίνησε, μεταφέροντας τη κόρη του στρατηγού Τροισακόφ στην τρομερή φυλακή της.

Τότε ο Κουριάν έτοιμάστηκε να βγεί κι' αυτός έξω. Μά, Έξαφνα, Ρουλταμπλι τον σταμάτησε:

— Έξοχώτατε, του έπτε, θά έσθμισούσα να μου εξηγήσετε το λόγο της όρηγς που δείξατε προς όλους τους ανθρώπους σας!...

— Είνε κτήνη! φώναξε ο άρχηγός της Αστυνομίας, Έξάλλως, έμαξ κατέστρεφαν την όραυότερη έπιτυχία της ζωής μου!... Ωρμισαν έναντιόν των μηδενιστών δύο λεπτονοώτερα απ' επ έπρεπε... Έπειτ' απ' αυτούς έρριξε ένα πυροβολισμό που τον έπληξαν οι σύντροφοί του για σύνθημα και που είδαίνους τους μηδενιστάς να φύγουν... Μά θά τους σαρώσω όλους στη φυλακή, ός δτου να μάσω πούς απ' αυτούς πυροβόλησε...

— Μην το κάνετε αυτό! του πάντησε γαλήνια ο Ρουλταμπλι.

Η Νατάσα στόθηκε και τους περίμενε στοικά...

γώ πυροβόλησα!

— Έσείς! φώναξε ο Κουριάν κατάπληκτος. Βγήκατε λοιπόν έξω από το πανδοχείο;

— Ναι, βγήκα έξω για να εικόποισω τους έπαναστάτες! Μά δεν τα κατάφερα να πυροβολήσω έγκαιρος κ' έτσι ουλλάβη την Νατάσα!..

Τά μάτια του Κουριάν άστραποβολούσαν.

— Είστε λοιπόν συνένοχος των έπαναστατών! τού φώναξε κατάμουτρα. Θα πάω να ζητήσω από τον Τσάρο την άδεια να σάς ανλλάβω!

— Κάμπετε γρήγορα, έξοχότατε! τού άπάντησε ψυχρά ο ρεπόρτερ. Γιατί φοβάμαι πολύ μήπως οι μηδενιστά που έχουν πολλούς έκχωριείς λογαριασμούς μαζί μου, φτάσουν πριν από σάς!..

Και, χαϊρετώντας τον Κουριάν, βγήκε έξω...

VI

«ΣΑΣ ΕΠΕΡΙΜΕΝΑ»

Γερώντας στο ξενοδοχείο του, ο Ρουλιτακιλ βόηξε ένα γράμμα τού άρχηγού τής «Ορκώνας» κ. Γκουνσόφσκι που έγραφε τά έξης:

«Θα μ' ευχαριστήσετε έξαιρετικά αν μου ζάνετε την τιμή να φθήτε να φάμε αβριομαζού. Μήν τού ξεχάσετε όμως αυτή τη φορά. Χαιρετισμούς από την κ. Γκουνσόφσκι».

«Επειτα έπεσε και πλάγιας. Πέρασε μιά νύχτα φριχτής άπνίκας, μιά νύχτα που άντηχοΐσαν διαρκώς στ' αυτιά του κρότοι εξοχέξων βουβών και ξεφωνητά πληγωμένων. Στις λίγες στιγμές που τον έπαυσε ο ύπνος, έβλεπε τη σκιά τού γέρο 'Αλέξη να όρθώνεται μπροστά του και να τού δίνει ένα φαλιδίιο με δηλητήριο, λέγοντάς του: «Η Νατάσα ή έσύ! Ένας άπ' τούς δυό σας έρωξε τού δηλητήριο!» Έπειτα μέσ' άπ' τά σκοτάδια ξεπροβάλε τού ματωμένου φάντασμα τού Μιγάλη Κορσαζώφ, τού άδικαστοκοιμένου άθιου...

«Όταν τού πρωί σηκώθηκε και βγήκε στο χόλλ τού ξενοδοχείου, βόη κ' ένα γράμμα από τού μεγάλο αλάρχη τού Τσάρου. Σίγορα ο αλάρχης δεν θα είχε ενάργιστες ειδήσεις ν' αναγγείλη στο ρεπόρτερ, γιατί με φράσεις έντελώς τυπικές τον προσκαλούσε να γευτιάζουν μαζού τού μεσημέρι, επιθυμώντας δυο έγραφε — να τόν δη άνάμα μιά φορά, πρό τής άναχωρήσεώς του για τή Γαλλία!..

— 'Ωραία! μουρούρισε ο Ρουλιτακιλ. Μού φαίνεται πως ο κ. αλάρχης θέλει να μού πη να τούς άδειάσω τή γωνιά...

«Όστόσο ή πρόσκλησης τού αλάρχου, τόν έκανε να ξεχάση πάλι την πρόσκληση τού Γκουνσόφσκι. Τού μεσημέρι ακριβώς βρισκόταν στο μεγάλο ξενοδοχείο τής «Αρκούδας», όπου τού είχε δώσει ραντεβού ο αλάρχης.

Πράγματι δέ, ο μέγας αυτός τιλούχης τόν περιέμενε σε μιά ιδιαιτερη σάλα. Δέχτηκε τού Ρουλιτακιλ με τή ξεχωριστή και γεμάτη γοητεία ευγένεια των Ρώσων μεγιστάνων και τού άνήγγιλε κατά παν ότι ο Τσάρος δεν ήταν ενθαρσιμημένος άπ' αυτόν.

— 'Ο Κουριάν, επρόσθεσε, απέδωσε σε σάς τήν ειθύνη για τήν άποτυχία του σ' αυτή τήν ύπόθεση.

— 'Ο κ. Κουριάν έχει δέχο, άπάντησε ο Ρουλιτακιλ. Καί ή Αύτου Μεγαλειότης πρέπει να τόν πιστέψη, γιατί αυτή ήνε ή άλήθεια. Μά δεν θα στενοχωρήσω πια κανένα! Θα έξαφανιστώ...

— Μού φαίνεται ότι ο κ. Κουριάν διετάχθη κόλας να θεωρήση τού διαβατηριού σας για τήν έπιστροφή σας στη Γαλλία... Μά φταίτε κ' έσείς λίγο για δλ' αυτά, κύριε Ρουλιτακιλ... Έμεις νομίζαμε ότι μπορούσαμε να σάς θεωρούμε φίλο μας... Μά έσείς, καθώς φαίνεται, βοηθήσατε πάντοτε τούς έχθρους μας...

— Πούδ σάς τού ελεπ αυτό;

— 'Ο Κουριάν! 'Ω! έπρεπε να είστε με τού μέρος μας... Κ' έσείς δεν είστε!.. Κι' όταν κανείς δεν ήνε με τού μέρος μας, ήνε έχθρός μας... Καταλαβαίνετε, δεν εν' έτσι;..

Μά ο Ρουλιτακιλ φανόνταν σαν να μήν τόν άκουγε...

— Μά τί σκέφτεστε λοιπόν; τόν ρώτησε ο αλάρχης.

— Έγώ;.. Τίποτε... Δεν θέλω να σκέφτωμαι τίποτε... Δεν

μού λέτε, έξοχότατε, θα μπορούσα να δώ πρό τής άναχωρήσεώς μου τόν Αύτογράφορα;..

— Για τού λόγο, κύριε; Τώρα τα ξερούμε όλα!.. Η Νατάσα, τήν όποια υπερασπιζόμαστε τόσο σεΐς εναντίον τού Κουριάν, ήνε ένοχος... Δεν μάζ μένει πια καμιά άμφιβολία... Γ' αυτό, ή Αύτου Μεγαλειότης δεν θέλει να τού μιλούν πια για τή Νατάσα για κανένα λόγο...

— Καί τί θα τήν ζάνετε αυτή τή νεά;

— 'Ο Τσάρος αποφάσισε να μη γίνη δίκη τής για ν' αποκρίνομε τού σκάνδαλο και να τή στείλομε κατ' ειθύην στη Σιβηρία... 'Ο Τσάρος ήνε πολύ καλός, κύριε Ρουλιτακιλ, γιατί θα μπορούσε να τήν χωριάζει... Τό άξιζει άλλωστε...

— Ναι... Ναι... 'Ο Τσάρος ήνε πολύ καλός!..

— Πόσο είστε μεγαλλοχικός, κύριε Ρουλιτακιλ!.. Γιατί δεν τρώτε;..

— Δεν έχω όρεξι, κύριε αλάρχη... Σιγορώστε με...

Και σηκώθηκε άπ' τού τραπέζι.

— Δεν θα με δήτε πια, κύριε αλάρχη... έξακολούθησε. Μά πριν φύγω, θέλω να σάς πω πόσο με συγκίνησε ή φιλοξενία τού μεγάλου σας έθνους... Αυτή ή φιλοξενία ήνε κάποτε επικίνδυνη, μα πάντοτε μεγαλοσπετής... Δεν ύπάρχουν, παρά μόνο ή Ρώσσοι στον κόσμο, κύριε αλάρχη, που ξεφούν να φιλοξενούν... Μά και να διάχνουν... Χαίρετε λοιπόν!.. Δεν μνησάζω καθόλου!.. Τά βαθύτατα σέβη μου στην Αύτου Μεγαλειότητα...

Σε λίγο ο Ρουλιτακιλ βουκόταν στο δρόμο, έπειτα δέ από εύκολη λεπτά έμπαινε στο μαγαζύ τού γέρο 'Αλέξη.

— 'Εσθ είσαι πάλι, μικρό μου! τού φώναξε ο βοτανολόγος, βλέποντάς τον. 'Ε, λοιπόν, ο Κουριάν σου άνακόινωσε τού άποτέλεσμα των άναλύσεών μου...

— Ναι... ναι... Πέξ μου, γέρο 'Αλέξη... Μήπως γελάστηκες; Σκέψου καλά πριν μου άπαντήσης... Είνε ένα ζήτημα ζωής και θανάτου...

— Για πούν;..

— Για μένα!..

— Για σένα, μικρό μου μεγάλη φίλε!.. Θέλεις να γελάσης... ή να με ζάνης να κλάρω;..

— Άπάντησε μιν γρήγορα!..

— 'Οχι!.. Δεν γελάστηκα... 'Υπάρχει θεοεγω άρσενικό στα δυό άπ' τού τέσσερα ποτήρια και στις δυό πετσέτες... Μά στην μεγάλη μπότλια, στη μικρή μπότλια και στα δυό ποτήρια δεν ήπρησε τίποτε... Στο δοκίμιο στο Θεό!..

— Καλά! είτε ο Ρουλιτακιλ. Ειχαριστώ. 'Αλέξη... Βλέτω πως ο Κουριάν δεν θέλει να με γελάση... Ξέρεις λοιπόν, 'Αλέξη, πούδ ξερωξε τού δηλητήριο... Α ύ τ ή ή έ γ ώ! Καί επειδή δεν ειμ' εγώ, εν' αυτή... Κ' επειδή εν' αυτή, εγώ θα πεθάνω!

— Τήν άγατάς λοιπόν αυτή; ρώτησε ο γέρο 'Αλέξης.

— 'Οχι, άπάντησε ο Ρουλιτακιλ μ' ένα απογοητευμένο χαμόγελο. 'Οχι, δεν τήν άγατώ!.. Μα αν αυτή έχρωσε τού δηλητήριο, ο Μιγάλης Κορσαζώφ ήνε άθως κ' ενώ ήνα άφορημ ή σκοτωθή ο Μιγάλης Κορσαζώφ... Καθώς βλέπετε λοιπόν, πρέπει να πεθάνω... Δείξε μου τούρα μερικάς άπ' τής εικόνας σου...

— 'Α, μικρό μου, αν ήθελες να επιτρέψης στο γέρο 'Αλέξη σου να σου ζάνη ένα δώρο, θα σου προσέφερα δυό καλές εικόνες που τρέφονται από τήν καλύτερη έποχή τού μοναστηριού τής Τροπίας. Κιτταζε πόσο όρατες ήνε ή καλές!.. Είδες ποτέ μου τόσο άμορφη Παναγία;.. Κι' αυτός ο Άγιος Λουκάς τ' ασού λέει... Είνε δυό θεάματα, μικρό μου φίλε... Μά δεν πρέπει να σκοτωθής στην ήλικία σου...

— 'Ωραία! Δέχομαι τού δώρο σου και σ' ειχαριστώ...

Κ' έβαλε τής δυό εικόνες μέσα στις τσέπες του. Τς προώριζε να τς στείλ η στην «Κυρία με τά Μαύρα», τήν υπήκοα του!..

— Πόσο είσαι θλιμμένος, μικρό μου φίλε! Καί πόσο λυπάμαι που σε βλέπω έτσι...

— 'Ο Ρουλιτακιλ γούρισε εκείνη τή στιγμή τού κεφάλι του προς τήν πόρτα και είδε δυό μουζίκους που έμπαιναν μέσα, κρατώντας ένα καλάθι.

— Τί θέλετε; τούς ρώτησε ο γέρο 'Αλέξης ρωσικά. Μήπως σκοπεύετε να γευίσετε τού καλάθι σας με έμπορεύματα μου;.. Πάντως σάς χαίρω και ήμια δοθός σας... (Ακολουθεί)

— Είστε, λοιπόν, συνένοχος των έπαναστατών!..